

I den forbindelse kan jeg lige faktisk oplyse, at Danmark overhovedet ikke bidrager til den institution. Så det berører ikke os.

Der er tale om et kompromis, efter at det svenske ønske var fremsat. Jeg synes, det er et ganske udmærket eksempel på kravet om konsensus i det nordiske samarbejde.

Med disse ord vil jeg gerne sige tak til den danske delegation for et godt samarbejde i det forløbne halve år og udtrykke ønsket om, at vi får en udbytterig debat og fremadrettede beslutninger ikke mindst på den vigtige forestående session.

Dorte Bennedsen (S):

Det officielle nordiske samarbejde – forstået som det, der foregår i Nordisk Råd og i Nordisk Ministerråd – er omkring 40 år gammelt, men det reelle samarbejde er væsentlig ældre.

I hele dette århundrede har der på mange forskellige leder været et samarbejde, og det har ikke mindst været tilfældet på lovgivningsområdet. Lidt forenklet kan man sige, at det samarbejde, som blev gennemført, var et samarbejde, der var rettet indad; det havde til formål at gøre vilkårene bedre for de nordiske borgere. Derfor var det heller ikke nogen tilfældighed, at udenrigspolitiske spørgsmål var bandlyste i den nordiske debat.

Officielt var begrundelsen hensynet til Finland og dets særlige situation på grund af dets afhængighed af Sovjet, men reelt ønskede ingen af landene at inddrage udenrigspolitiske spørgsmål i debatten.

De første tegn på ændrede holdninger kom for 6-7 år siden, og de endte som bekendt med, at en udenrigspolitisk redegørelse og debat nu er blevet et fast led i rådets arbejde – til alles store tilfredsstillelse, så vidt jeg kan vurdere.

Nu står vi så ved en ny korsvej, nemlig med tre af landene, som har fuldt medlemskab af EU, og to, som har en EØS-aftale, der giver adgang til en væsentlig del af EU-samarbejdet.

Jamen er det nordiske samarbejde så ikke blevet overflødig? Lyder det reflektagtigt fra visse politikere og fra visse journalistiske kredse. Pudsigt nok er det fra de samme kredse, som altid har været komplet uinteresserede i nordisk samarbejde.

I den forbindelse er det værd at hæfte sig ved, at undersøgelser klart viser, at overvældende flertal i befolkningerne mener, at samarbejdet bør fortsætte, og at det vil få forstærket betydning i årene, der kommer.

Norden er ikke et alternativ til Europa, men en del af Europa. Og i et moderne samfund kan man ikke isolere sig, og påvirkninger kender ingen grænser. Derfor er spørgsmålet, om vi skal lade udviklingen ske med os, eller om vi selv skal prøve at påvirke den.

I de nordiske lande har vi på tværs af politiske partiholdninger opbygget samfund, som på mange måder adskiller sig fra Syd- og Mellem-europas. Det gælder områder som menneskesyn, sociale forhold, uddannelse, ligestilling osv.

Tror vi på disse værdier, er svaret også givet: Vi skal fortsætte et nordisk samarbejde til gavn for borgere i Norden, men vi skal ikke nøjes med det. Der er også behov for et nordisk samarbejde for at påvirke den europæiske udvikling. Og i denne nye og mere komplicerede situation er der behov for, at vi gør os klart, hvad kernen i samarbejdet skal være.

Socialdemokratiet er enig i det udspil, som er kommet fra den særlige arbejdsgruppe, og som peger på tre grundpiller i samarbejdet.

Den første skal være det centrale i det hidtidige samarbejde: Kultur, uddannelse, sociale forhold, miljø, arbejdsmarked, ligestilling. I den forbindelse vil vi også gerne understrege betydningen af at styrke det folkelige nordiske samarbejde – det samarbejde, som foregår i foreninger og organisationer, venskabsbykæder og ungdomsudvekslingsprogrammer osv. Det er i dette arbejde, at den folkelige opbakning til det nordiske samarbejde skabes. Og det er også et vigtigt element i at sikre, at samarbejdet fortsat omfatter hele Norden, uanset tilhørsforholdet til Europa.

Den anden grundpille er samarbejdet om nærområderne. Også her er der tale om en videreudvikling af et påbegyndt samarbejde, og de væsentligste samarbejdsområder bliver miljøindsats og demokratiudvikling.

Arbejdsgruppens forslag om at udvide dette samarbejde med et program for det arktiske område og de oprindelige folks interesser kan vi selvfølgelig tilslutte os.

Den tredje og sidste grundpille er samarbejdet om europæiske spørgsmål. Specielt på dette område er det vigtigt, at man ikke gør sig naive forestillinger om samarbejdets rækkevidde. Der vil være områder som f.eks. erhvervs- og industripolitik, hvor de nordiske lande vil have meget forskellige interesser. Men omvendt vil der også være en meget lang række områder, hvor alle fem nordiske lande vil have en stærk fælles interesse i relation til den europæiske